ширнитѣ ливади, и азъ дълго нѣмаше да знамъ, що е почивка, и щѣхъ да преследвамъ дивацитѣ, ако въ едно сражение не бѣха ме ранили съ стрела въ крака, тъй щото окуцѣхъ за презъ цѣлия си животъ. Тогава излѣзохъ въ оставка и се върнахъ въ Англия. Преди два месеца отново я напуснахъ, за да изпълня обещанието си — да се видя съ васъ. Сега е вашъ редъ да ми разкажете, какво ви се е случило презъ това време...

— Откато стжлихъ на американския брѣгъ, цѣлиятъ ми животъ, — каза О' Кинъ — е дълга редица отъ чудни и неимовѣрни приключения. Ще ви разкажа всичко... Когато се озовахъ въ тая страна, азъ си купихъ кола, два коня, оржжие, разни вещи, необходими за домакинството, припаси, и заедно съ семейството си се отправихъ къмъ Делаваръ, дето ми бѣха казали, че има още много свободна земя. Тамъ, въ политѣ на планинската верига Паконъ, намѣрихъ чудесна незаселена долина, и си построихъ колиба.

Жена ми, дветѣ ми голѣми дъщери и седемгодишният Патрикъ ми помагаха при обработването на земята и при устройството на домакинството. И какво мислите? Следъ две години азъ вече притежавахъ богатъ чифликъ, съ голѣми запаси жито, съ оборъ, дето имахъ много крави и цѣло стадо овци.

Нашитѣ съседи — чифликчии твърде много се чудѣха, че сме се решили да се заселимъ въ такова пусто и усамотено мѣсто, и всички се опитваха да ни плашатъ: „Наблизо обитаватъ индийци отъ племето сиуси", — ни казваха тѣ; — „тия жестоки индийци скоро ще ви изтрѣбятъ и ще разорятъ цѣлия ви чифликъ!"

Азъ, обаче, не вѣрвахъ на тия думи и живѣехъ тихо и щастливо съ семейството си. Бѣхъ обикналъ чифлика, дето всичко бѣше въ изобилие, а въ околностьта ходѣхме съ Патрика на ловъ за сърни и елени, и скоро ставахме страстни ловци.

Съ сиуситѣ ние другарувахме, като добри съседи. Азъ бѣхъ успѣлъ да спася отъ смъртъ главатаря имъ, когато го бѣше нападнала мечка. Съ сполучливъ ударъ повалихъ звѣра на земята, и за това началникътъ на племето ме покани въ шатрата си, и ние изпушихме съ него лулата на мира.

Па и всичките ми домашни живѣеха приятелски съ червенокожитѣ, и отъ време на време въ кжщата ни се появяваше ту нѣкоя индийка, ту нѣкой воинъ — съ молба да ги излѣкуваме отъ една или друга болесть, което жена ми изкусно вършеше...

Така прекивѣхме цѣли осемь години въ пълно доволство и щастие, въ оная пустиня, безъ да ни сполети и най-малкото нещастие.

И внезапно, като гръмъ отъ ясно небе, се случи съ насъ беда — голѣма беда, която не само разори цѣлото ми богатство, но още изтръгна отъ мене и близкитѣ на сърдцето ми...

Единъ день ние плувахме съ Патрика, а той бѣше вече на петнадесеть години, съ лодка по рѣката... Моятъ Патрикъ бѣше станалъ цѣлъ мжжъ. Плувахме ние и внезапно чуваме задъ скалитѣ, край които тече рѣката, шумъ отъ стжпки и страшенъ ревъ... Цѣла тълпа индийци, съ копия и сѣкири въ ржцетѣ, се показа на брѣга, заплашвайки ни.

Чакъ тогава си припомнихъ, че седмица преди това ни предупреждаваха нашитѣ приятели — индийцитѣ:

— Хипевейси се явиха по нашитѣ мѣста. Пазете се! Тѣ сж жестоки, злобни и кървожадни. Пазете се!

Това племе не приличаше на сиуситѣ. То бѣше чергарско и постоянно се скиташе между рѣката Мисисипи и Атлантическия океанъ. Тѣ бѣха дошли въ Делаваръ и бѣха опнали шатритѣ си при политѣ на планината Паконъ.

„Приятелитѣ ни", — се утешавахъ азъ, — „ако стане нужда, ще се застжпятъ за мене!"

Работата, обаче, не излѣзе такава, каквато си я мислѣхъ. Хипевейситѣ били по-многобройни отъ сиуситѣ и, понеже дветѣ племена отдавна враждували помежду си, първитѣ принудили вторитѣ да отстжпятъ. Сиуситѣ напустнали стана си и избѣгали... Но нито азъ, нито Патрикъ знаехме това.

Облакъ отъ стрели се посипа върху насъ. Чудното е, че ни една отъ тия стрели не рани нито мене, нито момчето ми.

— Трѣбва да излѣземъ на брѣга, — казахъ на Патрика, — и да се опитаме да се скриемъ въ гжсталака на гората.

Патрикъ се залови за лопатитѣ, а азъ се прицелихъ въ множеството червенокожи и почнахъ стрелба. Благодарение на течението, нашата лодка като стрела летѣше, и скоро се намѣрихме въ безопасность. Излѣзохме на обрасления съ гжста гора брѣгъ. Оставихме лодката и съ всичкитѣ си сили се затичахме къмъ нашия чифликъ. Ние вече виждахме стрѣхитѣ на сградитѣ между дърветата, когато внезапно въ гората се зачу трѣсъкъ и тропотъ — и на ливадата, която ни дѣлѣше отъ чифлика, дотърча единъ възрастенъ индиецъ...

Ние го почакахме да се скрие и ускорихме крачкитѣ си. Като стигнахме въ кжщи, затворихме вратата и прозорцитѣ; приготвихме пушкитѣ си, за да противостоимъ на всички нападения на индийцитѣ, докато ни се притекатъ на помощь нашитѣ приятели — сиуситѣ. Но тѣ можеха да пристигнатъ чакъ на следната сутринь. Нощьта се измина — и нито единъ отъ червенокожитѣ се не виждаше, тъй щото ние се бѣхме поуспокоили... Но по едно време прозорцитѣ свѣтнаха цѣли — и ние видѣх-